

на Фауста, — за него въ началото бѣ смъртъта. Тя сжществува, за да изпълни предвѣчната си цель — да унищожи. За нея бихме могли да повторимъ думитѣ на Гете: „Du, Mitter, die mich selbst zum Grab gebar“ и тия на Матерлинка: „На проблемата за биетието азъ отговаряхъ съ загадката на неговото унищожение“:

Тя бѣ едно велико
мълчание всрѣдъ всичко — сковало всѣки екъ
по цѣлата вселена. Една мечта самотна,
последила тревожно, отъ себе си пленена,
виденията свои далечъ отъ вѣкъ на вѣкъ.
И наедно съ диха ѝ, на всѣки мигъ вълшебно
изъ хаоситѣ никнатъ въ плътъ сѣнищата нейни.
И всѣки мигъ умира тѣй сжщо нѣкой свѣтъ,
въ плътъ нейнъ сѣнь облѣченъ... („Смъртъта“)

Нейното ледено дихание смразява всѣкаква надежда, обезплодява всѣки стремежъ. Тя е вдѣхновителка на всички разочарования — на всички „*lasciate ogni speranza*“.

Човѣкъ е осжденъ на студена самотностъ, и напразенъ е копнежътъ на мъжа и жената да се разбератъ и сближатъ:

Мжчително глава се къмъ глава навежда, —
тѣ нѣма да се чуятъ: искатъ и не могатъ.
Тѣ шепнатъ, може би, — отъ що се тѣ боятъ?
Напрегнато ржце се къмъ ржце протѣгатъ
и пакъ се не докосватъ: искатъ и не могатъ. . . .

— — — — —
Тѣ нѣма да се чуятъ, ни ще се досегнатъ,
сами една за друга въ жажда и притома,
тѣ — сѣнката на мъжъ и сѣнка на жена! („Сѣнки“)

Копнежътъ е физически осезаемъ, като люта неутолена жажда, и съ това „метафизи-